

Arrest

nr. 258 669 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDENBERGHE
Catharina Lundenhof 9 bus 13
2660 HOBOKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2021 tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C.DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2016 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om M.Y.O., een man met wie zij stelt te zijn gehuwd en die in België werd erkend als vluchteling, te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 september 2017 de beslissing om verzoekster, op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van één jaar in het Rijk te machtigen. Hij gaf tevens aan dat een verdere verlenging van de toegestane verblijfsmachtiging mogelijk was mits het vervullen van de hiertoe gestelde voorwaarden.

1.3. Verzoekster kwam op 26 september 2017 het Rijk binnen.

1.4. Op 25 januari 2018 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 3 januari 2019.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie besliste op 14 januari 2019 de geldigheidsduur van de aan verzoekster toegestane verblijfsmachtiging met één jaar te verlengen.

1.6. Op 28 november 2019 besliste de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nogmaals om de geldigheidsduur van de aan verzoekster toegestane verblijfsmachtiging met één jaar te verlengen. Als voorwaarde voor een verdere verlenging werd duidelijk gesteld dat verzoekster bewijzen van een effectieve samenwoning met M.Y.O., van haar wil tot integratie, van het feit dat zij geen inbreuken op de openbare orde pleegde, dat zij niet afhankelijk was van de overheid en dat zij naar school ging, een opleiding volgde of werkte diende voor te leggen.

1.7. Op 10 november 2020 verzocht verzoekster nogmaals om de geldigheidsduur van de haar eerder toegestane verblijfsmachtiging te verlengen.

1.8. Verweerder bracht verzoekster, via een op 10 december 2020 gedateerd schrijven, op de hoogte van het feit dat werd vastgesteld dat zij niet voldeed aan één van de voorwaarden die werden gesteld voor de verlenging van de geldigheidsduur van de eerder toegekende machtiging tot verblijf en bood haar de mogelijkheid om haar situatie te verduidelijken.

1.9. Op 30 maart 2021 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[S.M.C.]

[...]

Nationaliteit: Nog niet definitief bewezen

[...]

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 28.12.2020 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene kwam op 26.09.2017 naar België met een visum D, B17. Betrokkene werd op 25.01.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 03.01.2019, jaarlijks verlengbaar. De voorwaarden tot verlenging van haar verblijf zijn: 1: effectieve samenwoning met [O.M.Y.], [...], 2: geen inbreuken plegen op de openbare orde, 3: zich integreren in onze maatschappij, 4: niet afhankelijk zijn van de openbare overheden (er zal rekening gehouden worden met de stappen die gezet zijn), 5: een opleiding volgen/werken.

Op 12.11.2019 vroeg betrokkene de verlenging van haar machtiging tot verblijf. Een verlenging werd toegestaan en betrokkene werd (opnieuw) expliciet op de hoogte gesteld van de voorwaarden die gesteld zijn aan de verlenging van haar machtiging tot verblijf.

Op 10.11.2020 vroeg betrokkene opnieuw de verlenging van haar machtiging tot verblijf. Hierbij legde zij een attest voor waaruit blijkt dat het gezin leeft van een leefloon. Betrokkene legt een attest voor van het OCMW waarop te lezen is dat betrokkene zelf geen leefloon heeft aangevraagd. Aangezien betrokkene geen enkel ander bewijs van inkomsten voorlegt, kan geconcludeerd worden dat ook betrokkene leeft van het leefloon dat aan het gezin wordt uitgekeerd. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene stappen had gezet om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden zoals bepaald wordt in de voorwaarden die werden gesteld aan de verlenging van de machtiging tot verblijf van betrokkene. Op 10.12.2020 verstuurde onze dienst een brief naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene, waarin haar meegedeeld werd dat ze niet voldoet aan 1 van de voorwaarden voor de verlenging van de machtiging tot verblijf en waarin haar gevraagd werd om haar situatie te verduidelijken. Deze brief werd aangetekend verzonden aan betrokkene op 16.12.2020. In reactie daarop legde betrokkene de volgende stukken voor:

- * een attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene's gezin leefloon geniet (volledig tot 30.09.2020 en in aanvulling vanaf 01.10.2020)
- * een brief waarin te lezen is dat aan de referentiepersoon vanaf 01.10.2020 IGO wordt toegekend
- * het bewijs dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd
- * het bewijs dat betrokkene de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd

Deze stukken bevestigen dat betrokkene nog steeds afhankelijk is van de openbare overheden. Enerzijds leeft betrokkene van het leefloon, anderzijds van IGO. IGO is immers een financiële steun van de overheid aan personen van 65 jaar en ouder wanneer hun persoonlijke bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Betrokkene heeft Nederlandse les en de cursus maatschappelijk oriëntatie gevolgd. Het volgen van deze lessen is een minimum dat kan verwacht worden van een vreemde[de]ling die zich in België wenst te vestigen. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij stappen heeft ondernomen om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Er wordt geen bewijs voorgelegd van inschrijving bij de VDAB noch van een inschrijving of zelfs maar een vraag tot inschrijving in een trajectbegeleiding bij het OCMW of andere organisaties...We krijgen enkel het bewijs dat betrokkene het minimum heeft gedaan wat men verwacht van een vreemdeling die zich wenst te vestigen in België. We zien geen enkel bewijs dat betrokkene enige stap heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden.

Betrokkene wist al meer dan 1 jaar dat er werd verwacht van haar dat ze zou stappen zetten om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Er is ons niets bekend over de stappen die zij heeft gezet.

Onze dienst stelt vast dat betrokkene nog steeds leefloon geniet in aanvulling op IGO, wat, zoals eerder gesteld ook een vorm is van afhankelijkheid van de openbare overheid en ons geen enkel bewijs voorlegt dat zij stappen heeft gezet om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Het feit dat betrokkene een partner en kinderen heeft die legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9, 9bis, en 13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"Niet alleen verblijven de echtgenoot van verzoekster en haar kinderen legaal in België maar zowel de echtgenoot als de vier minderjarige kinderen hebben de Belgische nationaliteit.

Het niet verlengen van het tijdelijk verblijf van verzoekster en de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht zou betekenen dat ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, Somalië om daar eventueel een nieuwe aanvraag of machtiging tot verblijf in te dienen.

Vooreerst valt niet uit te sluiten dat de mogelijke terugkeer van verzoekster naar Somalië een risico voor haar leven inhoudt vermits haar echtgenoot, met wie ze gehuwd is sinds 1 februari 1999, in België het statuut van erkend vluchteling kreeg.

Vervolgens is een mogelijke 'tijdelijke' scheiding (waarvan de duur immers onbepaald is) door een terugkeer niet te verantwoorden gezien de minderjarige kinderen van verzoekster en haar rol als moeder ten aanzien van die minderjarige kinderen.

Een aanvraag gezinshereniging is niet mogelijk vermits de echtgenoot van verzoekster pensioengerechtigd is en dus geen inkomen uit arbeid meer kan verwerven en hij een uitkering uit IGO krijgt wat door verweerder niet aanvaard wordt als een inkomen in de zin van art. 40ter van de vreemdelingenwet. Dit zou bijgevolg betekenen dat bij eventuele gedwongen terugkeer van verzoekster naar Somalië, dat de scheiding van verzoekster van haar echtgenoot en zes kinderen niet tijdelijk is maar definitief!

Bij het nemen van een beslissing aangaande verblijf dient verweerder een afweging te maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind, dit is hier duidelijk niet het geval.

De echtgenoot van verzoekster is een erkend vluchteling die thans de Belgische nationaliteit heeft, de twee meerderjarige kinderen van Somalische origine volgen hier een opleiding, de vier minderjarige Belgische kinderen gaan hier naar school. Het is duidelijk dat door het weigeren van de verlenging tijdelijk verblijf van verzoekster het familieleven van haar en haar gezin ernstig onder druk komt te staan. Verzoekster wordt verweten dat ze niet werkt en niet aantoonbaar heeft of een opleiding volgt of gevolgd heeft en dat ze alleen maar het minimum gedaan heeft van wat van een vreemdeling mag verwacht worden dat hij doet. Verweerder gaat eraan voorbij dat het voor verzoekster niet evident was en is om Nederlands te leren en de taal voldoende te beheersen om te kunnen gaan solliciteren of om überhaupt toegang te krijgen tot kanalen om werk te zoeken. Bovendien wordt het zoeken naar werk al meer dan een jaar bemoeilijkt door de coronapandemie, ook dat is een realiteit waar verweerder geen rekening lijkt mee te willen houden.

Verzoekster heeft pas recent haar certificaat Nederlands gehaald (januari 2021, bijlage 2) en haar inburgeringstraject afgerond (februari 2021, bijlage 3). Dat ze daar meerdere jaren over gedaan heeft kan haar niet verweten worden, de organisatie van de inburgering en de beschikbaarheid van de cursussen worden niet door haar bepaald, ze moet zich schikken naar wat haar voorgesteld wordt en voor Somali is het geweten dat er weinig tolken beschikbaar zijn en lessen minder frequent kunnen georganiseerd worden.

Om deze redenen is de beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf en gezien de familiale situatie van verzoekster niet proportioneel en is niet afdoende gemotiveerd."

4.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit verzoeksters uiteenzetting niet blijkt dat verweerder de artikelen 9, 9bis of 13 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Het feit dat verweerder geen gebruik maakt van zijn discretionaire bevoegdheid om, op basis van deze artikelen, verzoekster tot een (verder) verblijf in het Rijk te machtigen en verzoekster niet akkoord gaat met de hiertoe door verweerder verstrekte redengeving laat de Raad immers niet toe te concluderen dat voormelde wetsbepalingen werden geschonden.

4.1.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster duidelijk werd meegedeeld dat de geldigheidsduur van de haar toegekende verblijfs-machtiging slechts zou worden verlengd indien werd voldaan aan de volgende vijf voorwaarden:

1. effectief samenwonen met haar echtgenoot,
2. geen inbreuken plegen op de openbare orde,
3. zich integreren in onze maatschappij,
4. niet afhankelijk zijn van de openbare overheden (waarbij werd aangegeven dat er rekening zou worden gehouden met de stappen die zij heeft gezet),

5. een opleiding volgen/werken.

Het is niet betwist dat verzoekster niet voldoet aan de vierde voorwaarde die werd gesteld. Zij is immers voor haar levensonderhoud afhankelijk van de steunverlening die het gezin waartoe zij in België behoort ontvangt van het OCMW en van de inkomensgarantie voor ouderen die haar echtgenoot geniet. Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij geen enkel bewijs aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij stappen ondernam om niet meer afhankelijk te zijn van de overheid om in het levensonderhoud te voorzien. Het is tevens niet kennelijk onredelijk om, nu aan verzoekster expliciet werd meegedeeld dat een verdere verlenging van de geldigheidsduur van de haar toegestane verblijfsmachtiging slechts zou kunnen indien zij niet ten laste was van de overheid en gelet op het feit dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds meer dan drie jaar in het Rijk verbleef, te verwachten dat zij ten minste zou kunnen aantonen dat zij enige inspanning leverde om niet langer een beroep te moeten doen op steunverlening door de overheid. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoekster evenwel zelfs geen bewijs van inschrijving bij de VDAB of van een vraag om trajectbegeleiding bij het OCMW of andere organisaties aanbracht.

Verzoeksters uiteenzetting dat het, gezien er niet dadelijk cursussen beschikbaar waren, niet eenvoudig was om Nederlands te leren, zodat zij zou kunnen solliciteren en de mogelijkheid zou hebben om te werken doet aan het voorgaande geen afbreuk. Van een vrouw die meer dan drie jaar in het Rijk verblijft en die samenwoont met een Belg – van wie kan worden aangenomen dat hij een landstaal kent en haar kan bijstaan – kan trouwens worden verwacht dat zij, zelfs indien er niet onmiddellijk taalonderricht op haar maat door de overheid kan worden georganiseerd, door een eigen minimale inspanning te leveren toch een zekere kennis van de taal van de regio waar zij verblijft verwerft. Voor tal van arbeidsbetrekkingen in België is daarenboven ook geen doorgedreven of perfecte kennis van de landstalen vereist. Verzoekster gaat met haar bewering dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat het zoeken naar werk wordt bemoeilijkt door de coronapandemie tevens voorbij aan het gegeven dat deze pandemie het maatschappelijk leven pas verstoorde vanaf 2020, op een ogenblik dat verzoekster al meer dan twee jaar in het Rijk verbleef, en dus bezwaarlijk als reden voor haar gebrek aan initiatief kan worden aangevoerd. Verweerder heeft ook niet vereist dat zij aantoonde dat haar zoektocht naar werk succesvol was. Hij heeft gemotiveerd dat zij niet aantoonde deugdelijke initiatieven te hebben ontwikkeld die haar zouden toelaten werk te vinden en er naar te streven om niet langer afhankelijk te zijn van steunverlening.

In de mate dat verzoekster stelt dat het niet uit te sluiten valt dat haar leven in gevaar zal komen indien zij terugkeert naar haar land van herkomst moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is en haar niet verplicht om terug te keren naar een land of regio die zij gevaarlijk acht. De bestreden beslissing, waarin enkel wordt gesteld dat zij niet verder tot een verblijf wordt gemachtigd omdat zij de hiertoe gestelde vereisten niet vervult, verhindert haar ook niet om een internationale beschermingsstatus aan te vragen indien zij meent dat hiertoe redenen bestaan. De Raad kan daarenboven niet inzien hoe uit het feit dat M.Y.O., die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft, jaren geleden werd erkend als vluchteling heden zou kunnen worden afgeleid dat zij zelf enig risico loopt. Zij verbleef voor haar komst naar België immers in Somalië en gaf niet aan dat zij er werd vervolgd of dat haar leven er in gevaar was.

Verzoeksters toelichting dat indien zij terugkeert naar haar land van herkomst deze terugkeer wellicht niet tijdelijk zal zijn en dat zij niet in de voorwaarden is om een recht op verblijf te laten gelden, laat de Raad ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoekster nog benadrukt dat zij haar rol als moeder wil opnemen en zij bij een gedwongen terugkeer naar Somalië wordt gescheiden van haar gezin dient nogmaals te worden gesteld dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is. Het feit dat zij niet langer in België kan verblijven is voorts het gevolg van het feit dat zij zelf niet de initiatieven nam die nodig waren om haar verblijf in het Rijk te kunnen voorzetten. Zij kan haar eigen verantwoordelijkheid en het feit dat zij de haar geboden kansen niet greep niet afschuiven op verweerder. Zij toont met haar toelichting in het eerste middel daarenboven ook niet aan dat eventuele hogere belangen van haar kinderen in het gedrang komen indien zij niet in België kan verblijven.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 8 EVRM stelt het volgende:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Zo stelt het EHRM bv. in de zaak Nuñez (EHRM nr. 55.597/09 van 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen): “Reference is made in this context also to Article 3 of the UN Convention on the Rights of the Child, according to which the best interests of the child shall be a primary consideration in all actions taken by public authorities concerning children.”

Vrije kantoorvertaling:

“In dit verband wordt ook verwezen naar artikel 3 van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind, waarin staat dat bij alle handelingen van overheidsinstanties met betrekking tot kinderen het belang van het kind voorop staat. ”

In het arrest Sarközi en Mahran formuleert het EHRM het als volgt (EHRM nr. 27.945/10 van 2 april 2015):

“On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. ”

Vrije kantoorvertaling:

“Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, over het concept dat bij alle beslissingen met betrekking tot kinderen het belang van het kind van cruciaal belang is. Hoewel zij alleen niet doorslaggevend kunnen zijn, moet aan dergelijke belangen zeker een aanzienlijk gewicht worden toegekend”.

Op geen enkele manier blijkt uit de voorliggende bestreden beslissing dat verweerder ook maar op enig moment rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoekster en met de belangen van haar vier minderjarige, Belgische kinderen.

->Schending artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. " (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Vrije kantoorvertaling:

"Artikel 3, lid 1: het belang van het kind als eerste overweging bij alle handelingen betreffende kinderen. Het artikel verwijst naar acties die worden ondernomen door "openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende organen". Het beginsel vereist actieve maatregelen in de hele regering, het parlement en de rechterlijke macht. Elk wetgevend, administratief en gerechtelijk orgaan of instelling is verplicht het beginsel van het belang van het kind toe te passen door systematisch na te gaan hoe de rechten en belangen van kinderen worden of zullen worden beïnvloed door hun beslissingen en acties - bijvoorbeeld door een voorgestelde of bestaande wet of beleids- of administratieve actie of gerechtelijke beslissing, met inbegrip van die welke niet direct betrekking hebben op kinderen, maar die indirect van invloed zijn op kinderen", (cf. VN-Comité voor de rechten van het kind, Algemeen Commentaar nr. 5 (2003), Algemene maatregelen ter uitvoering van het Verdrag inzake de rechten van het kind, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12)."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rightsbased approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity. "

Vrije kantoorvertaling:

"5. De volledige toepassing van het concept van het belang van het kind vereist de ontwikkeling van een op rechten gebaseerde aanpak, waarbij alle actoren worden betrokken, om de holistische fysieke, psychologische, morele en spirituele integriteit van het kind te waarborgen en zijn of haar menselijke waardigheid te bevorderen".

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept: (a) A substantive right: (...) (b) A fundamental interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation. "

Vrije kantoorvertaling:

"6. Het Comité onderstreept dat het belang van het kind een driedelig concept is: a) Een inhoudelijk recht: (...) b) Een fundamenteel interpretatief rechtsbeginsel: indien een wettelijke bepaling voor meer dan één interpretatie vatbaar is, moet de interpretatie worden gekozen die het belang van het kind het best dient. De rechten die in het verdrag en de facultatieve protocollen daarbij zijn vastgelegd, vormen het kader voor de uitlegging."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"52. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child"

Vrije kantoorvertaling:

"52. Het concept van het belang van het kind is complex en de inhoud ervan moet geval per geval worden bepaald. Het is door de interpretatie en implementatie van artikel 3, lid 1, in overeenstemming met de andere bepalingen van het Verdrag, dat de wetgever, de rechter, de administratieve, sociale of educatieve autoriteit het begrip kan verduidelijken en er concreet gebruik van kan maken. Het begrip "belang van het kind" is bijgevolg flexibel en aanpasbaar. Het moet op individuele basis worden aangepast en gedefinieerd, afhankelijk van de specifieke situatie van het betrokken kind of de betrokken kinderen, rekening houdend met hun persoonlijke context, situatie en behoeften. Voor individuele beslissingen moet het belang van het kind worden beoordeeld en bepaald in het licht van de specifieke omstandigheden van het kind in kwestie. "

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the [h]olistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development. "

Vrije kantoorvertaling:

"42. Staten moeten een omgeving creëren die de menselijke waardigheid respecteert en de holistische ontwikkeling van elk kind waarborgt. Bij de beoordeling en bepaling van de belangen van het kind moet de staat ervoor zorgen dat zijn of haar inherente recht op leven, overleven en ontwikkeling volledig wordt geëerbiedigd".

Het VN Kinderrechtencomité stelde een niet-exhaustieve lijst op met elementen en omstandigheden waarmee rekening gehouden moet worden o.a. de kwetsbaarheid van een kind, de identiteit van het kind, behouden van relaties.

"50. The Committee considers it useful to draw up a non-exhaustive and nonhierarchical list of elements that could be included in a best-interests assessment by any decision-maker having to determine a child's best interests. The non-exhaustive nature of the elements in the list implies that it is possible to go beyond those and consider other factors relevant in the specific circumstances of the individual child or group of children. All the elements of the list must be taken into consideration and balanced in light of each situation. The list should provide concrete guidance, yet flexibility."

Vrije kantoorvertaling:

"50. Het Comité acht het nuttig om een niet-exhaustieve en niet-hiërarchische lijst op te stellen van elementen die kunnen worden opgenomen in een beoordeling van het belang van het kind door elke besluitvormer die het belang van het kind moet bepalen. Het niet-uitputtende karakter van de elementen in de lijst impliceert dat het mogelijk is om verder te gaan dan deze elementen en rekening te houden met andere factoren die relevant zijn in de specifieke omstandigheden van het individuele kind of de groep van kinderen. Alle elementen van de lijst moeten in aanmerking worden genomen en in het licht van elke situatie worden afgewogen. De lijst moet een concrete maar toch flexibele leidraad zijn. "

Bij het onderzoek naar het belang van het kind moet niet alleen rekening gehouden worden met de specifieke elementen en omstandigheden van het kind op heden maar moet ook naar de toekomst van het kind gekeken worden. Elk beslissing moet rekening houden met de continuïteit en de stabiliteit van het kind op heden en in de toekomst:

“84. In the best-interests assessment, one has to consider that the capacities of the child will evolve. Decision-makers should therefore consider measures that can be revised or adjusted accordingly, instead of making definitive and irreversible decisions. To do this, they should not only assess the physical, emotional, educational and other needs at the specific moment of the decision, but should also consider the possible scenarios of the child's development, and analyse them in the short and long term. In this context, decisions should assess continuity and stability of the child's present and future situation.”

Vrije kantoorvertaling:

“84. Bij de beoordeling van de belangenafweging moet men er rekening mee houden dat de capaciteiten van het kind zullen evolueren. Besluitvormers moeten daarom maatregelen overwegen die bijgevolg kunnen worden herzien of aangepast, in plaats van definitieve en onomkeerbare beslissingen te nemen. Daartoe moeten zij niet alleen de fysieke, emotionele, educatieve en andere behoeften op het specifieke moment van de beslissing beoordelen, maar ook rekening houden met de mogelijke scenario's van de ontwikkeling van het kind en deze op korte en lange termijn analyseren. In deze context moeten beslissingen de continuïteit en stabiliteit van de huidige en toekomstige situatie van het kind beoordelen.”

Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in.

Cf. het VN-Kinderrechtencomité is het belang van het kind een drievoudig concept (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1):

Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat

Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen.

Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging.

Hieruit volgt dat het beginsel van het belang van het kind niet enkel speelt bij het nemen van maatregelen die rechtstreeks betrekking hebben op kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN-Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. In andere woorden, van zodra een kind, rechtstreeks of onrechtstreeks, kan worden getroffen door een maatregel dient zijn belang in overweging te worden genomen.”

Ook hier mag het duidelijk zijn dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het belang van de Belgische minderjarige kinderen van verzoekster, aan dit nochtans fundamenteel rechtsprincipe wordt volledig voorbijgegaan.

->de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Tot slot, luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Verweerder motiveert niet omtrent het hoger belang van het kind noch over het gezins- en familieleven van verzoekster met haar Belgische echtgenoot en haar kinderen van wie er vier eveneens de Belgische nationaliteit hebben, hij gaat totaal niet in op de familiale situatie van verzoekster, zij is gehuwd met een erkend vluchteling die intussen de Belgische nationaliteit verworven heeft en samen hebben ze zes kinderen waarvan er twee meerderjarig zijn en vier minderjarig. Het enige wat verweerder over de gezinssituatie opmerkt is:

Het feit dat betrokkene een partner en kinderen heeft die legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

De vaststelling dat het legaal verblijf van haar partner en kinderen haar geen automatisch recht geeft op verblijf ontslaat verweerder niet van de verplichting om een afweging te maken ten aanzien van het belang van de Belgische minderjarige kinderen. Verweerder heeft echter met de bestreden beslissing geen zorgvuldige en redelijke afweging gemaakt van het belang van verzoekster, haar Belgische echtgenoot en haar zes kinderen waarvan er vier de Belgische nationaliteit hebben.”

4.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er moet tevens worden benadrukt dat het feit dat verzoekster niet bij een aantal van haar gezinsleden in België kan verblijven het gevolg is van het verstrijken van de geldigheidsduur van de haar toegestane verblijfsmachtiging en van het feit dat zij naliet om te voldoen aan de vereisten die werden gesteld voor de verlenging van deze verblijfsmachtiging. Er is dus geen sprake van de beëindiging van een bestaande en nog geldige verblijfsmachtiging. Verzoekster wist ook dat indien zij niet voldeed aan de door verweerder duidelijk gecommuniceerde voorwaarden zij niet tot een verder verblijf België zou worden gemachtigd. De door verweerder gestelde voorwaarde waaraan verzoekster niet voldeed kan ook geenszins als moeilijk te vervullen worden beschouwd en werd bovendien verzacht, aangezien verweerder niet enkel stelde dat zij niet ten laste mocht vallen van de overheid, doch tevens aangaf dat hij rekening zou houden met de inspanningen die verzoekster leverde om niet ten laste te vallen van de overheid. In deze omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging door verweerder uitmaakt in het privé- of gezinsleven van verzoekster die hem er had dienen toe te brengen een verdere belangenafweging te maken.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster weliswaar focust op haar kinderen die in het Rijk aanwezig zijn, doch dat uit het neergelegde administratief dossier kan worden afgeleid dat zij ook nog kinderen heeft die nog in haar land van herkomst verblijven. Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig raakt. De Raad wijst er ten overvloede op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit gegeven hoe dan ook geen hinderpaal vormt om toepassing te maken van bepaalde regels die in overeenstemming zijn met deze verdragsbepaling en die, door middel van het laten respecteren van bepaalde voorwaarden, de uitvoering van het recht op een privé- en gezinsleven van vreemdelingen in België regelen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen vast te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden zodat het tijdelijk verblijf niet kan worden verlengd of die een belemmering zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet bijgevolg een directe werking worden onzegd.

Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Daarnaast moet benadrukt dat verzoekster met haar voornamelijk theoretisch betoog niet aantoont dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing de belangen van haar kinderen ernstig in het gedrang brengt. Haar in het Rijk aanwezige kinderen kunnen immers verder in België verblijven. Zij kunnen worden opgevangen door hun vader en verdere scholing genieten. Er mag daarenboven, zoals reeds aangegeven, niet uit het oog worden verloren dat verzoekster nog kinderen heeft, die actueel zonder enige ouder in het land van herkomst verblijven. Er blijkt niet dat een groter gewicht moet worden gegeven aan de belangen van verzoeksters kinderen in België dan aan de belangen van haar kinderen die nog in haar land van herkomst verblijven. De bestreden beslissing belet verzoekster ook niet om contacten te onderhouden met haar kinderen in het Rijk en haar ouderlijke rol op te nemen. Daarenboven moet worden geduid dat verweerder vermag prioriteit te geven aan andere belangen dan deze van verzoeksters kinderen die, zoals reeds gesteld, niet ernstig in het gedrang lijken te komen. Hierbij moet worden aangegeven dat het laten naleven van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van de openbare orde en het economisch welzijn van het land. Het is in het algemeen belang dat elkeen die in België verblijft en hiertoe in staat is poogt te voorzien in het eigen levensonderhoud, zodat middelen beschikbaar zijn om de hulp en ondersteuning te kunnen bieden aan personen die hier niet toe in staat zijn. Verzoekster geeft door haar stilzitten aan niet te willen meewerken aan deze door verweerder, door middel van de opgelegde voorwaarden, gestelde doelstelling.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.2.2.3. Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van toepassing is indien verweerder een beslissing tot verwijdering neemt en de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is, kan geen schending van deze, in casu niet van toepassing zijnde, wetsbepaling worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK